

Glen Dankan

TALULIN ČOPOR

Preveo
Goran Skrobonja

■ Laguna ■

Naslov originala

Glen Duncan

TALULLA RISING

Copyright © Glen Duncan, 2012

Za Izabel

Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

PROLOG

SLATKA KAO MED

*Talula Demetriju, bila si Veoma (stanka) Nevaljala (stan-
ka) Devojčica.*

Moja majka je uvek to govorila sa bleskom ushićenja u očima. Ona je i sama bila Veoma Nevaljala Devojčica. Najviše od svega je mrzela slabost. Pogotovo žensku. Više joj se dopadalo čisto zlo. Ona je bila oličenje čistog zla, kada je to morala da bude. Priznavala je postojanje elite: našu porodicu, malobrojne prijatelje, izvesne slavne ličnosti. Ostatak sveta sastojao se od kretena i mediokriteta. *Ljudska vrsta*, tako je ona to nazivala.

(Premda je Bog mrtav, ironija je i dalje živa i zdrava...)

Kasnije, zahvaljujući mojoj katoličkoj tetki Terezi, psihopati i teroristi, otkrila sam kako sam ujedno i Kvarna Devojčica. Kvarna, *Prljava* Devojčica, da budem precizna. Kad mi je bilo osam godina, ona je zatekla mene i Tobija Grilija u podrumu, kako zagledamo jedno drugome genitalije. U jednom trenutku Tobi i ja smo bili sami, naočigled zapanjenih razvašarenih stvari – kartonskih kutija, polomljenog stola za pingpong i umotanih tendi – da bi se već sledećeg tišina promenila i ja sam znala kako tu ima još nekoga. Tetka Tereza je stajala na najnižoj stepenici. Lice joj je neprestano bilo vlažno od *Pondove* kreme za čišćenje lica, ali u tom trenu je sijalo ispunjeno nečim nalik na upravo stečenu uzvišenost. *Moje* lice, kad sam ga okrenula prema

njenom, buknulo je od vreline. Bila sam ispunjena bogatim, tananim osećajem zbog toga što su mi gaćice bile oko gležnjeva, zbog toga što je Tobi klečao i zbog tišine koja nas je prekrivala dok je on zagledao dugo, pažljivo – i zaista nežno. Verovala sam da sam blizu nekog velikog otkrovenja, i zajedno s užasom zbog toga što sam otkrivena bila je tu i kraljevska ozlojeđenost zbog uznemiravanja. Još tada sam pomišljala kako Tobi i ja ubrzo treba ponovo da se posvetimo ovome.

„Talula Demetriju“, rekla je tetka Tereza, „ti si jedna kvarna devojčica.“ A onda, pošto to nije bilo baš sasvim dovoljno: „Kvarna, *prljava* devojčica.“

Kvarna Prljava Devojčica je bila lepa i volela je loše stvari. U desetom razredu se sprijateljila s Loren Miler, koja je isto tako bila lepa i isto tako volela loše stvari. Na primer, postojala je jedna devojčica koja je neprestano slinila i imala herpes na usni, pa je nosila nadimak NOOS (nema opasnosti od silovanja). Jednog dana je Kvarna Prljava Devojčica sedela u krilu Džejsona Velsa na odmoru, a Loren je u prolazu nešto grozno dobacila na račun NOOS i po licu NOOS videlo se kako ju je to zaista povredilo, povredilo je duboko u *srcu*, a istovremeno je Džejsonova erekcija pritiskala guzu Kvarne Prljave Devojčice, i Kvarna Prljava Devojčica je ponovo doživela onaj bogati i tanani osećaj i shvatila kako tu postoji nekakva veza. Bilo je to kao da vas đavo obgrli otpozadi, a vi se naslonite na njega i uživajte u divnoj i iznenađujućoj toplini.

Na koledžu je Veoma Nevaljala Kvarna Prljava Devojčica shvatila jednom zasnagda kako je izaslanik sila mraka. Bila je od one najgore sorte devojaka: shvatila je kakva bi proaktivna i politizovana žena trebalo da postane, a onda to nije uradila, već su umesto toga nastavili da je privlače loši momci, imala je naopake seksualne fantazije i trudila se da izgleda što zamamnije da bi konačno shvatila kako je previše sebična,

zgodna, lenja i perverzna da bi mogla živeti onako kako je znala da bi treba. Krajem druge godine studija neskriveno je čitala pogrešne pisce i više nije prolazila kroz Getsemanski vrt kad god bi odenula seksi haljinu i par politički propalih cipela ili dopustila liku da je jebe u dupe, što je – da budemo poštene prema njoj – bila povlastica koju je ukazivala veoma (stanka) *veoma* (stanka) izbirljivo, često s pomešanim osećanjima ili kada je bila skroz uroljana.

Konačno, Veoma Nevaljala Kvarna Prljava Devojčica dovela je do vrhunca svoju karijeru moralnog posrnuća tako što je odustala od magisterijuma iz književnosti i postala poslovna žena. Mamonova sluškinja! Bez nekog velikog iznenađenja – u stvari, s opuštenim zadovoljstvom – otkrila je da ima dara za ono što će njen kasniji ljubavnik (onaj koji će zaseniti sve ostale ljubavnike i stati im na kraj) nazvati „gadnom i lukavom američkom trgovinom“. Njena majka je bila istovremeno razočarana i dovoljno tašta da joj polaska što joj se kćerka toliko izmetnula na nju.

Ako se imaju u vidu dostignuća Veoma Nevaljale Kvarne Prljave Devojčice, pravo je čudo to što joj brak nije propao zbog toga što je varala muža, već zbog toga što je on varao nju. Uživala je u tom kratkom periodu moralne superiornosti.

Pritom je „kratak“ ključna reč. Čim se navikla na prijatno zadovoljstvo zbog toga što je mogla da kaže: *Ja možda jesam svašta nešto gnusno, ali makar nisam posrani lažov, ti bedna propalice*, jedne noći u pustinji Arizone ujeo ju je vukodlak, pa je bila primorana da se pozdravi zasnagda s moralnom superiornošću. Ustanovila je da ne samo što može jednom mesečno da ubija ljude i jede ih već da može jednom mesečno da ubija i jede ljude, i da to *obožava*.

Sve dok nije ustanovila da je u drugom stanju. Tada su otpočele nevolje sasvim druge vrste.

PRVI DEO

ROĐENJE

„Šta god drugo bilo neizvesno u ovoj smrdljivoj balezi
od sveta, majčina ljubav to nije.“

Džejms Džojs – *Portret umetnika u mladosti*

O, *mon Dieu*“, rekao je Kloke kad je otvorio vrata kuće i ugledao me na podu. „Jebote.“

Ležala sam na boku, kolena privučenih grudima, lica vlažnog od znoja. Trudnoća i glad nisu dobro išli jedno s drugim. Zapravo, nisu se podnosili. Zamislila sam bebu koja pritiska vukodlačkim noktima moju matericu, pet komada slomljenog stakla na kožici balona. A mogla sam za to da krivim samo sebe: kad sam bila u mogućnosti da se bebe otarasim, nisam to želela. Sad kad sam želela, bilo je prekasno. Savest iz mog starog života govorila mi je: *Tako ti i treba*. Oterala sam tu savest od sebe pre više meseci, ali ona se još motala u blizini, sva jadna, neobrijana, ne znajući kud da se dene.

„Jesi li doneo?“, zabrektala sam. Iza Klokea su se kroz otvorena vrata videli dubok sneg, rub borove šume, krhka sazvežđa. Lepota me je mlela čak i u ovom stanju. Estetska hipersenzitivnost bila je nusproizvod klanja. Kako se ispostavilo, život je pun takvih amorálnih odnosa.

Kloke pohita do mene. „Ne pomeraj se“, reče. „Ne pokušavaj da govoriš.“ Mirisao je na spoljašnjost, na gusto zimzeleno

rastinje i vazduh dalekog severa nalik na nešto pročišćeno letom anđela. „Imaš temperaturu. Jesi li pila dovoljno vode?“

Ko zna koji put već, poželega sam da mi je majka živa. Ko zna koji put već, pomislila sam koliko bih neizrecivo srećna bila kada bi ona i Džejk sada ušli kroz vrata, s osmehom na licu. Moja majka bi ispustila tašnu na sto u oblaku *Šanela* i rekla: Zaboga, Lulu, gledaj samo na šta ti liči *frizura* – a teret bi se podigao s mene i sve bi bilo u redu. Džejk ne bi morao da kaže ni reč. Pogledao bi me i to bi mu se videlo u očima, da je tu za mene, uvek, *uvek* – a košmar bi se sveo na nekoliko rešivih problema. (Očekivala sam njihove duhove, naravno. *Zahtevala* sam njihove duhove. Nisam dobila ništa. Kako se ispostavilo, zahtevi vukodlaka ne zanimaju univerzum jednako kao što ga ne zanimaju zahtevi ljudskih bića.)

„Talula?“

Ponovo sam se presamitila od bola koji mi se zgusnuo pod noktima na nogama i zagrejao mi očne jabučice. *Wulf* se podrugljivo nasmešio, ritnuo i počeo da me uzima pod svoje kolajuć mi krvotokom. Ma hajde, šta je samo nekoliko sati među prijateljima? Pusti me napolje. Pusti me *napolje*. Svakog meseca isto bunovno maltretiranje, isto besmisleno nestrpljenje. Zatvorila sam oči.

Nije trebalo to da radim. Istog trena je krenuo onaj odvratni snimak: soba Dilajle Snou, vrata plakara koja se otvaraju, visoko ogledalo na njima koje me predstavlja samoj sebi, u svoj grotesknoj veličanstvenosti, šta sam, za šta sam kadra, pun opseg svega što mogu da budem. Čudovište. Ubica. Buduća majka.

Otvorila sam oči.

„Da ti dam malo vode“, reče Kloke.

„Ne, ostani ovde.“

Dograbila sam njegov kaput i počela da ga uvijam rukom. Moji mrtvi su stenjali i pulsirali. Moji mrtvi. Moji nemirni stanari. Moja prisilna porodica od njih trinaestoro. *Ti* duhovi, da, svakako, koliko god da poželiš. Jedini način da nikad ne izgubiš one koje voliš. Damerov metod. Ekstreman, ali efikasan.

„Diši, *chérie*, diši.“

Jedan po jedan, nokti oštri kao srča povukli su se. Bol se sklupčao i zatvorio, kao snimak zatvaranja cveta slikanog na preskok. Postepeno, uz Klokeovu pomoć, uspeła sam da stignem do fotelje. *Wulf* se osmehnuo. Osmehom koji zatvorenik uputi čuvaru, sa saznanjem da je banda koja će ga izvući odatle već na putu.

„Jesi li doneo?“, upitala sam ponovo kad sam došla do daha. „Makar mi reci da si doneo.“

Kloke odmahnu glavom. „Neko je negde nešto zajebao. Zaglavilo se na carini u Enkoridžu. Stići će u Ferbenks u subotu ujutro. Ali sprema se još snega. Moraću da uzmem motorne sanke i prikolicu.“

Oćutala sam. Prisećala sam se instalacije koju sam jednom videla u muzeju savremene umetnosti: fetus napravljen u potpunosti od bodljikave žice. Loren i ja smo samo stajale i gledale u to, zanemele.

„Ne brini“, reče Kloke. „To su samo dva dana. Termin ti je tek za šest nedelja. U subotu se odmah ujutro vraćam u Ferbenks. Obećavaju da će to biti tamo. Mora da bude.“

„To“ je bila pošiljka akušerske opreme, uključujući mašinu za kiseonik, forceps, stetoskope za fetus i za odrasle, monitor rada srca, pumpu kojom pacijent sam sebi daje analgetike, merač pritiska krvi u arterijama i konce za ušivanje. „Ferbenks“ je bio Ferbenks u državi Aljasci. Moja svest koja se hvatala za slamku sagledavala je sneg kao sterilno okruženje,

prirodnu bolnicu, pa je Kloke pronašao preuređenu lovačku kućicu, sa golim unutrašnjim gredama, šporetom na drva i ormarima koji su mirisali na kamfor. Tri hiljade dolara nedeljno, bez ijednog drugog stanovnika kilometrima unaokolo, van telefonskog dometa, osamsto metara zemljanog drumca kroz utihle božićne jelke sve do auto-puta, odakle je Ferbenks bio udaljen devedeset minuta vožnje na jugozapad. Mogla sam da urlam koliko mi duša ište. Niko me ne bi čuo. Stalno mi se vraćala vizija u kojoj ležim na trpezarijskom stolu u lokvi krvi i urlam iz sveg grla. Mnoge vizije su mi se tako vraćale.

„Nije važno“, rekao je. „Ovo stvorenje će me ionako ubiti.“ Bezrazložna tvrdnja. Posle Dilajle Snou, bila sam sklona neopravdano surovom ponašanju. Znala sam koliko ga grize strah da ću umreti sada, pošto su mu ruke okrvavljene. Starije o vukodlaku neizostavno vas diskvalifikuje za bilo kakav drugi posao. Kao što bi to siroti Harli verovatno potvrdio, da mu nisu otkarili glavu.

Kloke je uvredu apsorbovao bez pritužbi, zalupio je vrata i skinuo termo-rukavice. Zahvaljujući hladnoći, na licu mu je bio izraz iznenađene nevinosti. Prošli su dani u kojima je oči šminkao olovkom. Izvadio je veliku zgužvanu maramicu i izduvao nos. Bilo mi ga je žao. Ponekad sam ga sagledavala ovako, ljudski, unakaženu ličnost i put koji je vodio natrag do njegovog detinjstva, pun pogrešnih skretanja i gadnih slučajnosti. Nekada davno, on je bio dečak s razdeljkom sa strane i živio je u nestabilnom svetu voljenih igračaka i naprasitih odraslih. Sada, dok je šmrkao i brisao nos, nadraženih nozdruva, uzdignutih obrva, videla sam sliku tamnookog deteta koje stoji samo na molu zagledano u crnu vodu, i čeka na ponovni sastanak do kog nikada neće doći. Nežnost se pokrenula u meni – i nova sila ju je ugušila kao nespretni refleks, rekla da se to ne uklapa u gramatiku, nije prikladno. Previše se toga

događalo u meni da bih se suprotstavila, ali već sam stavila do znanja kako ne volim pravila. Bog sveti zna kome sam to stavila do znanja. Nekom nejasnom vukodlačkom ustrojstvu u koje nisam čak ni verovala.

„Kako je?“, upita on.

„Bolje.“

„Voleo bih da uzimaš lekove.“

Samo reci ne. Dosad jesam. Acetaminofen, pseudoefedrin, kodein, demerol, morfijum. Sve sa mogućim nuspojavama koje je moja mašta pretvarala u izvesnost. *Primena ovog leka u prvom tromesečju trudnoće može izazvati u detetu nenormalno ponašanje.*

Nenormalno ponašanje. Džejk i ja bismo se z gledali na to. Ali ironije su kao tajne: ako ih ni sa kim ne podeliš, umru. Džejk i ja bismo. Džejk i ja. Džejk. Ja. Bilo je trenutaka kada između mene i stvarnosti njegove smrti nije bilo ničega, kada je budućnost bez njega zjapila, nepregledan prostor strmih ponora i pogrešnih perspektiva. Biće tih trenutaka sve više i više, znala sam to, sve dok na kraju oni više uopšte ne budu trenuci, već prosto stalno, neizdrživo stanje stvari. Stanje stvari koje je rođenje našeg deteta trebalo da olakša.

„Čuvaj lekove za situaciju kad mi zaista budu trebali“, rekao je.

Oboje smo znali da mi oni zapravo već trebaju, dok je *wulf* ispunjavao sobu svojim smradom, moje nokte ostrim probadanjem, očne duplje gvozdenim odzvanjanjem, a *spoljašnjost* šapatom bezobrazluka divljine. Preobražaj će nastupiti za manje od dvadeset četiri sata.

„Ne moraš da budeš hrabra, znaš“, reče on.

„I nisam. Samo mislim unapred.“ Nisam želela da mislim unapred. (Nisam želela da mislim ni unazad. U oba smera čekao me je užas.) Jedan prijatelj Spretne Alison opisao je

kako je posmatrao dok mu se žena porađala. *Želim da ti kažem kako je to bilo predivno*, kazao je on, *ali praktično je izgledalo kao da joj je neko pičku razneo sačmaricom*. Ta slika mi se neprestano vraćala, kao i video-snimak sa časova seksualnog vaspitanja koji su nam pokazali u školi, požuteli kadrovi u kojima se porađa neka preznojena žena debelih butina. Jednoglasno tinejdžersko gnušanje. Loren mi je rekla: *Jebeš čudo života, gde treba da se prijavim za vađenje materice?*

„Idem da vidim kako je dole“, reče Kloke.

„Ne, idem ja.“

„Ti treba da se odmaraš.“

„Treba da se krećem. *Jao*. *Jebote*.“ Beba se ponovo pomerila, zagrebala nešto u meni. Slala mi je te silovite poruke. Istu poruku, svaki put: *Videla sam te. U ogledalu. Tebe i Dilajlu Snou*. Majko.

Ukočila sam se, sačekavši da me bol ponovo preplavi.

„Sigurno ništa ne želiš?“, upita Kloke.

Odmahnula sam glavom, ne. Onda sam pružila ruku prema njemu. „Ali mislim da ne mogu sama da ustanem iz ove fotelje.“

2

U jednom trenutku si mala Lula, imaš osam godina, sediš za šankom restorana u Desetoj ulici i piješ šejk od vanile pod ružičastom neonskom reklamom za „kors“ – a već u sledećem imaš ovo, smrad džigerice pod noktima i vodu iz tuša koja se crveni dok ti se vrtloži oko nogu. U misaonom eksperimentu izvršila bi samoubistvo. *Ja to ne bih uradila. Radije bih se ubila*. U stvarnosti to ne uradite. U stvarnosti ubijete i pojedete nekog drugog. Počnete s jednog kraja tog iskustva, prođete kroz njega, izadete s druge strane. Ubijete i pojedete ljudsko biće. Krv vam svetluca na prstima, siri vam se na maljama ruku i gubice. Progutani život se bacaka i mlata u onome što dirljivo smatra ružnim snom. Mesec zalazi. Sutradan se budite u posteljini koja miriše na omekšivač za rublje. Gledate CNN. Osećate miris kafe. Slušate prognozu. Vidite svoje ljudsko lice u ogledalu. Ustanovite da je svet mesto kojim vlada užasavajući kontinuitet. *Pojela sam mu srce*. Čini vam se neverovatnim da te reči ne odbijaju, da se ne bune. Ali i zašto bi? *Vi to niste uradili*. Osećate se užasnuto, da. Ali taj vaš užas je samo oseka: svaki talas se zaustavlja malo dalje nego prethodni. Na kraju ih više i nema. Na kraju je tu samo tiha delta, vaše novo ja, vukodlak.

Niko ko me je poznavao ne bi se iznenadio. Ni Loren. Ni Ričard. Ni tetka Tereza. Ni moj tata, ukoliko bi bio iskren. I svakako ne moja majka. Onog poslednjeg popodneva, između dve morfijumske fuge, otvorila je oči i rekla: *Baš sve.*

Tata je otišao u kupatilo. Bila sam sama sa njom. Uzela sam je za ruku.

Šta si rekla, mama?

Bila je i dalje lepa, ali na neki izmučen način, usled bolesti i lekova. Kad sam bila mala, najviše od svega sam volela da je gledam kako se sprema za izlazak, što je ona uvek radila ironično, kao da je to nedostojno nje, sve do samog poslednjeg trenutka, kada bi bila spremna, pa bi mi u ogledalu uputila pogled ženskog dosluha, kao žena ženi. Volela sam taj pogled.

Ti, rekla je, sa jedva dovoljno vlage u ustima da formira te reči. Želiš baš sve. Kao ja.

Zurile smo jedna u drugu. U jednom čudnom, rastezljivom trenutku, kao da smo postale jedno. Rekla je: *Ne želim da idem.* Onda ju je lek ponovo omamio i oči su joj se zatvorile. Tada je poslednji put progovorila. Četiri sata kasnije bila je mrtva.

Tri različita sna na javi neprestano mi se vraćaju. U jednom živim sa dvanaestogodišnjom kćerkom u vili u Los Anđelesu. Tirkizni bazen, bašta kaktusa, sunce, Kloke nas, sa slamnatim šeširom i belim bermudama na sebi, podučava francuskom.

U drugom je mali dečak-vukodlak u iscepanoj školskoj uniformi prekrivenoj krvlju, sa preostalom očnom jabučicom u kutiji za ručak, dok mu se ljudski jezik klata izvirujući iz džepa bluze. Naravno da je to bilo mračno veselo. Uvek je moguće osloniti se na mračno veselje, kad već nema Boga.

Rekla sam: *tri* sna na javi koji mi se vraćaju.

Znam.

Ne još.

* * *

Na pola puta niz podrumске stepenice noge su mi klecnule. Ščepala sam ogradu, skliznula na kolena i povratila. Žuč i vodu, pošto već dvanaest dana nisam jela čvrstu hranu. Nije uvek bilo ovako. Kroz prvih osamnaest nedelja trudnoće projezdila sam bez ikakvih simptoma. A onda, bez ikakvog upozorenja, sve se promenilo. Grčevi, povraćanje, noćna preznojavanja, vizuelni poremećaji, krvarenja iz nosa, bolovi u leđima, proliv, bolovi u materici od kojih ostajem bez daha. Preko noći, biologija je od mene napravila sopstveni bokser-ski džak. Uz malo sreće, imala bih otprilike nedelju dana poštete posle preobražaja, kada bi telesno nasilje popustilo, ali kada bi mesec ušao u prvu četvrt, počelo bi ponovo i što je glad bila žešća, to me je materinstvo više razvaljivalo. Kletva povrh Kletve: umireš od gladi, ali ti je muka od sopstvenog apetita. (Moja poslednja žrtva, svodnik iz Meksiko Sitija koji je zaudarao na luk i viski, izazvao je u meni neopisivo povraćanje manje od jednog sata pošto sam ga pojela. Besmislena smrt. Sad je on bio neobičnost među mojim mrtvima, zbu-njen i avetan zbog toga što nije apsorbovan kako treba – ili zbog toga što je bio unesen, a onda na silu ponovo izbačen.) Neko vreme sam se držala moralne teorije da se materinstvo gnuša ubistva. Ali stvari su se dešavale. Stvari su se dešavale i ta teorija je propala.

„U redu je“, zakrkljala sam Kejtlin. „Ja sam.“

Stvari koje počneš da izgovaraš: Ja sam. Tvoj drugi otmičar. Baš ohrabrujuće. Kejtlin mi nije odgovorila. Bila je na nogama kraj poljskog kreveta i držala kabl kojim je bila vezana. Dvadeset tri godine, sudeći po njenoj vozačkoj dozvoli.

Bleda koža, masna plava kosa, pomalo iskolačene oči i naduvene usne kao u lutke. Sve u svemu, odaje utisak da nije naročito čista (zamišljala sam prljavi pupak i spavaću sobu nalik na poprište mahnitavanja nekog kućnog duha), ali je vitka i dovoljno lepa da nije posumnjala u bilo šta gore od seksa za jednu noć kad ju je Kloke pokupio u Ferbenksu. Rano se prepustila uverenju da je seks jedino što ima da ponudi, mnogo je vremena provodila krotko radeći u krevetu ono do čega joj zapravo nije bilo, ali hej, znate, takvi su muškarci, takav je svet. Širom Amerike bilo je više miliona devojaka istih kao ona. Ja nikada nisam bila jedna od njih. Zato što sam kao dete bila obasuta ljubavlju i u zimskim noćima mi je tata objašnjavao koje je koje sazvežđe. Zato što sam imala katastrofalne teče-pijandure koji su omamljeno zahtevali da im kažem šta mislim kao osmogodišnjakinja, i žestoke tetke (ako se ne računa Tereza) koje su marširale protiv rata u Vijetnamu. Zato što sam imala *Ilijadu* i Emili Dickinson i fenomenalni spektakl u vidu ega moje majke i njenog neverovatnog stava da joj je sve dozvoljeno.

„Slagali ste me kad ste pominjali otkupninu, zar ne?“, reče Kejtlin kad sam stigla na najniži stepenik. „Hoću reći, nisam ja glupa. Oni koje iole zaboje za mene nemaju ni kinte.“ Završila je sa fazom plakanja. Završila je sa svim dramatičnim fazama: šokom, stravom, besom, tugom. Trebalo joj je za to sedamdeset dva sata. Sada je to bio mehanički jad. Kad bismo je dovoljno dugo držali zatvorenu, pretvorilo bi se u dosađivanje. Konačno u prihvatanje. Ali, naravno, nismo nameravali da je držimo dovoljno dugo za to. Zašto stalno silaziš tamo?, pitao me je Kloke. Ne moraš da imaš nikakav kontakt s njom. Zašto mene ne pustiš da se nosim s tim?

„To je sranje“, reče Kejtlin. „Znam da jeste. Jebote, nema tu nikakve otkupnine.“

Priču o otkupnini smo smislili nje radi. Da ispuni rupu. Koja bi inače bila ispunjena strahotama. Premda ni za sto godina ona ne bi pogodila pravu strahotu. Sažaljevala sam je. Kletva ne poništava empatiju. Kletva čeka da je preobražaj alhemijom pretvori u surovost. Zato sam stalno silazila tu, kako bih procenila koliko je još ostalo humanosti u meni. Previše. Uvek previše. U tome je genijalnost likantropije: razvod između dve vrste nikada nije konačan. Šta god da uradite ljudima, njihov uticaj na vaša osećanja ostaje trajan. (*Wulf* je zakolutao očima. *Naravno* da njihov uticaj na vaša osećanja ostaje trajan. Jer da nije tako, ubijanje i proždiranje ljudi ne bi bilo toliko neverovatno dobro, je li tako?)

„*Reci mi*“, preklinjala me je Kejtlin.

Farmerke su joj tako ukusno vonjale. Ruke su mi obamrle od slabosti. Tri meseca pre toga pojela sam dvadesetčetvorogodišnjeg auto-stopera u Alegenima. Bio je prekriven riđim maljama i pun iznenađujuće, gipke snage, kao zec ili guska kad je zgrabite. Nikada nije bio zaljubljen. Mnogo ga je ljubavi čekalo, neispunjeno. Zahvaljujući mračnom veselju, pomislila sam kako bi Kejtlin bila dobra za njega. Biće dobri jedno za drugo. Kad se sretnu. U meni. Provodadžijka Talula. To i jeste problem u vezi s mračnim veseljem: kad jednom počnete s njim, nema kraja.

„*Nemoj*“, reče ona kad sam kročila bliže. Bez ikakvog upozorenja, *wulf* je buknuo i naduo se, utisnuo se u njenu intuiciju kao palac u modricu. Pore su joj se otvorile od novog straha i ispustile bremenite feromone, pomešane s užeglim teksas-platnom tako da mi je voda krenula na usta. Životinja se pomerala u mojim vilicama, mreškala, nadimala se, načas se činilo kao da će se otrgnuti i probiti napolje – u tom poznatom triku, toliko ubedljivom da sam podigla

ruku tamo gde je trebalo da bude džinovska gubica. Ništa. Naravno. Još ne.

„*Reci mi zašto ovo radite*“, zavapi Kejtlin, na ivici suza.

Nisam joj odgovorila, ali kada sam podigla glavu, znala sam da je iza mojih očiju posmatra čudovište. Kejtlinino lice je bilo zgrčeno i drhtavo. Svrha niske prostorije najednom je bila očigledna, a ja nisam bila nalik niti jednoj ženi koju je ona ikada srela. Podigla je ruku da prekrije grlo, gde joj je koža bila bleđa kao meso jabuke. Avetne kandže su mi cimale nerve pod noktima. One su poznavale svaku tananu napetost u mom telu i radost izbijanja. Načas je osetila ono što je dopiralo od mene i pomislila: *nije ljudsko biće* – ali mučnina me je ponovo spopala pa sam se okrenula i izbljuvala još žuči. Prsti na rukama i nogama istezali su mi se iz zglobova. Očnjaci su me probadali. U Kejtlin je nikao zid pred onim što je pomislila pošto, na kraju krajeva, *nije ljudsko biće* podrazumeva ludilo.

„Kako možeš ovo da radiš?“, reče ona, i sama nesigurna u to na šta tačno misli. „Hoću reći, jebote, pa *trudna si*.“

Pomislila sam da će kazati: Hoću reći, jebote, pa *žena si*.

Tehnički nisam žena, ali čak sam se i ja, ovako kvarna, *prljava* devojčica, pitala nije li Kletva prilika da malo pripomognem Sestrinstvu, koliko god to okasnelo bilo, tako što ću uzimati samo muške žrtve. Muške žrtve *govnare*, gde god je to moguće. Ali *wulf* je imao agresivno katolički ukus, zahtevao je dobre, rđave, ružne, lepe – kao i sve one između. Džejk je to pokušao, prisilnu dijetu koja se sastojala od zlikovaca (jednom je pojeo pet ubica zaredom), ali čudovište mu je uzvratilo, nagnalo ga na reakciju u vidu niza nedužnih. *Wulf* ima apetit kao Bog, Lu, rekao je on. Ili kao književnost. Zahteva pun opseg ljudi, od svetaca do psihopata. Pokušate li da poremetite ravnotežu, verujte, serator će to odbiti. Iskusio

je on mračno veselje. Mračno veselje mu je bilo metod delovanja – ali samo po sebi nije bilo dovoljno. Trebala mu je i svrha. To je bio način da vukodlak preživi, mračno veselje plus svrha. Sto šezdeset sedam godina, njegova svrha je bila ispaštanje. Onda je upoznao mene – i svrha je postala ljubav.

„Da li si me čula?“, reče Kejtlin.

Uspravila sam se, obrisala usta, sačekala da mučnina mine. „Još malo pa će biti gotovo“, rekla sam. „Samo sam došla da vidim treba li ti nešto. On će ti uskoro doneti ovamo malo hrane.“

3

Moj bivši muž Ričard jednom je rekao: Ne podnosim taj samozadovoljni izraz koji žena poprimi u trudnoći, kao da joj je pizda zbog nečeg postala uzvišena. On je takve stvari govorio kako bi uvredio namrgođene licemere, ali u dubini duše oboje smo znali da on tako ozbiljno misli. I sama sam to viđala u trudnicama, novo središte gravitacije, benigni autizam. Onda, kada je na meni trudnoća počela da se primećuje, videla sam kako ljudi to vide u meni: ženu bogatu ili glupavo sigurnu u sebe, koja sija unutrašnjim samozadovoljstvom. Čak ni tuga nije to mogla da poremeti. Ležala sam sklupčana na podu hotelskog kupatila, lica musavog od suza i slina zato što moje kretensko srce nije moglo prestati da poseže u prazninu tamo gde je trebalo da bude Džejk – ali jedan deo mog bića bio je neprestano zatvoren, nedodirljiv, obavijen kao polje sila oko novog života koji sam nosila u sebi.

Sve do one noći kada sam srela Dilajlu Snou. Posle toga, polje sila se gotovo sasvim rasplinulo.

* * *

Kad sam se vratila gore, u svoju sobu, grčevi su mi bili toliko jaki da nisam uspela da dođem do kreveta. Lice mi je bilo mapa neuralgija. Zubi su mi cvokotali. Polako sam se spustila na ruke i kolena i prislonila čelo uz pod. Tanka eskimska prostirka mirisala je prijatno na prašinu, pačuli i plesan. Zahvaljujući bolu, ponovo sam otkrila skromna zadovoljstva u ležanju na nepodesnim mestima. Čula sam kako Kloke u prizemlju proverava oružje. To je radio kako bi sebi ulio samopouzdanje. Gvožđuriju smo rasporedili po čitavoj kući. Mitraljez u korpi za rublje. Bacač plamena ispod umivao-nika. Samostreli u plakarima. Desetak ručnih bombi. Ispod jastuka su mi bila zavučena četiri kočića i glock kalibra devet milimetara. (Glokovi, koltovi, springfildi, valteri, trajstari, magnumi, berete. Pre Kletve verovatnoća da posedujem vatreno oružje bila je jednaka verovatnoći da imam slona. Sada sam mogla da otvorim sopstvenu prodavnicu.)

Mnogo mi je vremena trebalo da otpuzim u kupatilo i pustim vodu u kadu. (Često sam se kupala, ne toliko zbog fizičkog olakšanja koliko zbog psihološke prijatnosti: podsećalo me je to na doba kad sam bila tinejdžerka, u malom belom kupatilu na drugom spratu kuće u Park Sloupu, gde sam se čvarila, čitala, meditirala, pravila planove, zagledala sopstveno telo i drkala.) Razodevanje je bio poduhvat težak kao nešto iz sna. Nakratko sam ostala da klečim pred ogledalom. Kamene dojke premrežene venama koje nikada ranije nisam videla. Trbuh velik kao kazan. Pupak koji štrči kao u nekom razvratnom gestu. Odvratno je to, kazala je Loren za ogromnu trudnoću svoje sestre. Ona je nekada bila lepa. Sad je obična debela, trapava *krava*. Loren najradije ne bi ni imala telo. Po njenim rečima, telo joj je bilo zauzeto kampanjom sa ciljem da je sramoti u javnosti. Sećam se kako je reagovala kad sam joj rekla – malo pre nego što je to krenulo

i kod mene i kod nje – šta je menstruacija. Kako to misliš da izbaciš jaje zajedno sa krvlju? *Jaje? Zaboga*, Lu, pa to je odvratno. Zbog čega izmišljaš takve stvari? Ali još dok je prigovarala, znala sam kako ona zna da to *nisam* izmislila. Nedostajala mi je. Na kraju je ugradila silikone za nekog gangstera iz Los Anđelesa i onda se razvela od njega. Prošlo je više godina otkad smo se videle i ispričale, a sada, koliko god dugo da razgovaramo, nikada ne bismo zaista mogle više da ispričamo jedna drugoj sve.

S mukom sam se pridigla na klozetsku šolju i klonula tamo, iscrpljena.

Nikada nisam videla kako neki divlji stvor sažaljeva samog sebe, citirala je moja majka dok mi je pridizala bradu vršcima prstiju i brisala mi suze rukavom. *Ptičica će pasti smrznuta sa grane bez trunke samosažaljenja*. I to je svaki put bilo delotvorno, sve dok se jednog dana, kad mi je bilo sedamnaest godina, mamurna i slomljenog srca nisam okrenula prema njoj i kazala kako divlje životinje, po samoj posranoj definiciji, nisu sposobne da sažaljevaju same sebe, kako je to glupa i lažna pesma i kako je D. H. Lorens bio jedan govнар. A ona je rekla: O, nisam znala da si postala toliki bukvalista. Izgleda da si se pridružila ljudskoj vrsti. Baš šteta.

Jedan jak grč istrgnuo je nešto iz mene. Osovila sam se na noge, sva drhtava, i pogledala u klozetsku šolju.

Krv. Moja. Mnogo krvi. Načas sam pomislila da sam pobacila. Olakšanje, panika, uzbuđenje, bes – a onda spoznaja kako naravno nisam, kako fetus od sedam i po meseci ne može tek tako da isklizne, kako nema granica mom kretenluku. U međuvremenu, šolja je čuvala u sebi moju krv izuzetno osećajno, kao nešto tužno i ružno što joj je bilo suđeno da mi pokaže. Dok sam stajala tamo i gledala u krv, sažaljevala sam

ono što sam nekada bila, devojčicu koja pojma nije imala o strašnim promenama koje će je tek zadesiti.

Nikada nisam videla kako neki divlji stvor...

Pustila sam vodu i krv je nestala. Naježene kože, bolne glave, zakoračila sam u kadu, spustila se, uronila ramenima ispod vode. Toplota je ublažila bol, a promena temperature iznenadila je bebu toliko da se umirila. Pomislila sam na Kejtlin koja kaže: Kako možeš ovo da radiš? Hoću reći, jebote, pa *trudna si*.

Onda je nešto teško i živo preletelo iznad krova, veoma blizu, veoma brzo.

4

SOKOF. Vampiri. Nije važno ko. Pronašli su nas.

Adrenalin od nule do šezdeset – momentalno. (I ble-sak iznenađujućeg olakšanja: ubiće me i sve će biti gotovo, biću mrtva i sa Džejkom, ili makar s mamom. Imala sam viziju nas troje u divnoj verziji zagrobnog života nalik na rimski forum, s maslinjacima, plavim nebom dok nosim bebu u rukama i smejem se.)

Okliznula sam se dok sam izlazila iz kade i okrznula kost kolena. Nisam na to obratila pažnju. Dok sam se brzo oblačila, dograbila sam glok i kolac, a onda sišla da probudim Klokea.

„Jesi li videla nešto?“, šapnu on. Lice mu je bilo naduveno od pijanog sna, a dah mu je vonjao po džeku denijelsu, ali kobra mu je bila otkočena i brzo se budio.

„Osetila“, rekoh ja. „Nisam videla.“ Razumeo je: ovoliko blizu preobražaja, *wulf* me je sve više obuzimao.

„Evo“, reče on, „uzmi ovo.“ Samostrel i tobolac drvenih strelica iz ormarića za piće. „Ako iko uđe na ta vrata, znaš šta treba da radiš.“

„Treba da pođem s tobom“, rekoh ja. On zausti da se usprotivi, ali ja ga prekinuh. „Ako je posredi vampir, trebaće ti moj nos. Ne pitam te za dozvolu.“

Znao je da sam u pravu. „Dobro“, reče on, „ali molim te, ne udaljavaj se.“

Otvorili smo vrata i stupili napolje. Oblila nas je hladnoća. Sneg obasjan mesečinom iskrio se kao da je oduševljen našom pojavom. Prilazni put koji je Kloke raščistio pre nekoliko dana pružao se pravo do zemljanog drumu ispod drveća udaljenog tridesetak metara. Pod pravim uglom u odnosu na kuću stajala je kamena pomoćna zgrada u kojoj su bile motorne saonice, traktor sa gusenicama, mini-bager za čišćenje snega, pomoćni generator i raznovrsne alatke. Čiroki je bio očišćen i opremljen gumama za sneg, spreman da krene. Spustila sam ruku na njegov bok u prolasku, kao kada devojčica nehajno želi da potvrdi prisnost sa svojim konjem. Osmotrih smo u tišini ivicu krova. Kloke pogleda u mene. Je li još tu? Klimnuh glavom. Da, ali ne blizu. *Vampir?* Nisam mogla da budem sigurna u to. Ako i jeste, od pukog zadaha je trebalo da se omamljeno povodim. Ruke i noge su mi se ježile od mrtvih u meni. Kloke nemo izgovori, žustro: *Ostani ovde.*

Odvratih mu, takođe nemo: *Jebote, nema šanse.*

Trebalo nam je sigurno petnaest ili dvadeset minuta da obiđemo celu kuću, sa zaustavljanjem i osluškivanjem. Sneg je mestimično bio toliko dubok da smo morali da gacamo po njemu. U mom okrznutom kolenu odvijala se mahnita aktivnost na ćelijskom nivou. Kloke je koristio noćni dvo-gled i njime zagledao okolno drveće. Ništa. Svejedno, etar je drhturio. O čemu god da je reč, još je bilo ovde, kretalo se kad i mi, zadržavalo udaljenost između nas, tako da su mu miris ili vibracije ostajale izluđujuće tik izvan domašaja.

Uspeli smo da se vratimo do prilaznog puta, iscrpljeni, bez incidenta. Klokeovo lice je izgledalo budno kao posle ribanja. S kraja nosa visila mu je kap rose. Znala sam šta misli:

ako sam osetila vampira, onda je i vampir osetio mene. Naše skrovište je provaljeno. Moramo otići. Smesta. Ta pomisao – bekstvo, *ponovo*, energija neophodna za to – ispunila me je vrelom slabošću. Pokušala sam da zamislim sebe kako hitam na sprat i ubacujem osnovne stvari u torbu. Ta slika me je iznurila. Zatvorila sam oči i položila blago glavu na desni prozor širokija. Želela sam da spavam. Zauvek. Da legnem u sneg i isključim se. *Idi, idi tako da ne ostane mesta sumnji...*

Tada me zadah zapahnu svom silinom i ja shvatih šta je posredi.

Zaustih da to kažem Klokeu – ali nije bilo potrebe: vuk, mršav, taman i tih, sruči se kao dugačka grudva skorenog šećernog sirupa s krova na ograđenu verandu, đipi odatle na haubu džipa, zastade, ne pogledavši me, a onda skoči dole i zaždi po prilaznom putu.

Posmatrali smo bez ijedne reči sve dok nije iščeznuo među stablima.

S osmehom sam shvatila da se prvi put osmehujem posle više dana, možda i nedelja. Načas sam ugledala njegove mineralnozelene oči i snažno pulsiranje njegove budne muževne odanosti. Osetila sam kako se protežem u njega i istovremeno vidim kroz njegove oči (paradoks nalik na zen koan) svoje sopstvene. Nevidljivi nervni sistem istegnut kroz njega i napolje do nevidljivog vučjeg čopora nalik na živu mrežu. Bili su sa njim, sa mnom, bili smo fluidno, živo sazvežđe.

„Jesmo li zbog toga ovde?“, šapnu Kloke.

„Da.“

„*Mon Dieu*, ala je bio velik.“

„Nećeš mi poverovati kad ti kažem“, rekoh ja, „ali nikada nijednog nisam videla u stvarnom životu. Čak ni u zoološkom vrtu.“

„I kako ti se čini?“

S osmehom se pojavilo i nekoliko suza koje su kapnule, presahnule. Bez sentimentalnosti. Bio je to samo učinak predaha od bola koji se vraćao sad pošto je životinja otišla. Trepnula sam. Duboko me je ohrabrilo to što on zapravo nije pogledao u mene. Nije ni morao. Njegova volja se pretopila u moju, a onda mu se ponovo vratila.

„Nisam bila dovoljno brza“, rekoh. „Kao da nešto promiče kraj mene u brznoj struji.“

„Šta?“

„Mogla sam da uspostavim kontrolu nad njim.“

„Stvarno?“

„Da.“

Beba, koja se umirila, sad se ponovo ritnula. Stegla sam vilice, zatvorila oči, istrpela to. Kloke je još gledao u stabla gde je vuk nestao. „Uradi nešto za mene, *chérie*“, reče on. „Stavi mu do znanja da sam na tvojoj strani, važi?“

5

Stalno sam viđala jednu TV reklamu za pelene. Jedna za drugom, smešno slatke bebe su se smejale, gugutale, puzale ili ležale na leđima ritajući se i mlatarajući ručicama uz muzičku podlogu nežnih klarineta. Poslednji kadar se pretapao u lepu mladu majku, plavu i fenomenalno zgodnu u bledoplavom džemperu i beloj bluzi, s upravo prepovijetnom bebom u rukama, dok su klarineta svirali harmonije do iznenađujuće, blage ali snažne note, kako bi označili vezu ljubavi između madone i deteta, zagledanih jedno drugome u oči, neprikosnovenih i večitih. Nije bilo nikakve sumnje da bi ova mlada žena puna američkog kalcijuma ubila da bi zaštitila svoju bebu, kao ni da bi za to bila pozdravljena pravednim klicanjem svoje vrste. Stalno sam viđala tu reklamu, nisam mogla da umaknem od nje. Kad god bih čula te prve tonove klarineta, strah bi pokuljao s moje glave do vrhova prstiju, i osetila bih bebu u sebi kao zlokobnu masu. Ali promena kanala nije dolazila u obzir. Bila sam primorana to da gledam, čak i u danima pre nego što sam sreća Dilajlu Snou – premda sam tek posle tog susreta razumela zašto.

* * *

Dva sata pre nego što se mesec sasvim vinuo na nebo, sedela sam sa hrpom Džejkovih dnevnika na stolici kraj prozora u mojoj sobi, umotana u ćebe, preznojavala se i drhtala, dok me je bol nehajno obuzimao i ostavljao, zapitana koliko sam porođaj može biti gori od toga. *Moja rođaka Žanin rekla je da je to kao da treba da isereš govno veličine bebe tvrdo kao kamen*, tvrdila je Loren. *Zamisli ti to. A beba bi stvarno mogla da bude ogromna. Proverila sam. Godine 1879, neka žena je rodila bebu tešku deset kila. To ti je kô deset pakovanja šećera zajedno...* Kad smo bile male, Loren i ja smo obožavale naše lutke. Ali smo im isto tako čupale ruke i noge, ili zabadale špenadle u oči, opčinjene njihovom zarobljenom svešču, njihovom potpunom paralizom licem u lice s našom voljom. A kad bismo se umorile od torture, ponovo smo bile nežne prema njima, kao da ih nikada nismo zlostavljale.

Wulf je promenio položaj, stegao mi kičmu, na tren mi rascepio laktove. Zubi su mi zacvokotali, a onda prestali. Uzela sam jedan Džejkov dnevnik sa gomile koja je stajala kraj mene.

U međuvremenu, Blumingdejs, Očajne domaćice, *Božić i klika na vlasti trajali su i trajali*, pročitala sam.

I sama je istrajavala u toj izuzetnoj fuziji. Video sam to po njenim napregnutim ramenima, rumenom licu i pažnji s kojom je nanela šminku. Srce mi se cepalo zbog nenagrađene hrabrosti u svemu tome, posebnog stepena njene odlučnosti da se ne preda uprkos svemu. Uprkos tome što je postala čudovište. Srce mi se cepalo (o, to srce je sada bilo živo, to srce je sada bilo zapeto kao struna) zbog toga što je morala da bude tako hrabra sasvim sama.

* * *

Ali ona nikada nije verovala da je *zaista* sasvim sama. Bila je dovoljno romantična kako bi pretpostavila da ne može biti tako.

I nije bila sama.

Sada jeste.

Svi dnevnicu su bili kod mene. Šest nedelja posle Bedgelerta tata me je pozvao i javio kako je u restoran stiglo pismo adresirano na mene i označeno kao poverljivo. (Moj tata. Neophodne laži. Očigledno nisam mogla da ostanem kod njega. Svi bliski meni bili su u opasnosti. Zato sam mu rekla da se vraćam studijama na Kalifornijski univerzitet u Los Anđelesu kako bih dovršila magisterijum. Zasladih sam to zadavši mu da pronade i treći restoran, za čije bi vođenje isključivo on bio odgovoran. Ali novac, Lu, pobogu, odakle novac za to? Imam dva prijatelja iz Palm Springsa koji hoće da investiraju. Šta, ona dva homića? Ne, nisu to oni. Ovu dvojicu ne poznaješ. Išla sam s njima na koledž... I tako dalje, sve veće i veće izmišljotine u naporu da sakrijem ludačku istinu koja bi ga inače ubila: Nikolaju, tvoja kćerka je vukodlak. Dlake, kandže, očajnici, sve ono iz drugorazrednih filmova. Dvanaest žrtava. Bolje da ne znaš. Mala Lula čije si pelene menjao i čiji je pozorni izraz lica dok je slušala *Činjenice o planetama* ili *Priče iz antičke Grčke* umeo da ti priredi jedno od najčistijih zadovoljstava. O, da, i pritom je napumpana. I otac deteta je bio vukodlak, ali on je mrtav. Mada, ostavio joj je bogatstvo. Otud ta lova...) Pismo, po koje sam poslala Klokea, stiglo je od Majlsa Portera, predsednika Međunarodne privatne banke *Koralton-Vern* na uglu Pete avenije i 45. ulice. Džejk je ostavio uputstva: ukoliko, posle određenog datuma, banka ne dobije *dalja* uputstva, gospodin Porter treba da stupi sa mnom u kontakt. Ja sam bila ovlašćena za pristup sefu koji je Džejk imao kod njih. Imala sam direktnu

vezu s Porterom i, po Džejkovom uputstvu, „trebalo je da ga pozovem kad budem dobila sigurnosnu šifru od šest cifara“.

Koju nisam imala. Niti sam imala pojma kako da do nje dođem.

Vampirska podvala? Zamka SOKOF-a? Za vreme prve nedelje koju smo zajedno proveli na Menhetnu, Džejk mi je rekao kako je uređio da imam na raspolaganju sredstva pored tih dvadeset miliona, ali tema je bila toliko morbidna da se nikada nismo bavili pojedinostima. Sad ga više nije bilo, a ja nisam znala šta da radim.

Javila sam se Majlsu Porteru i rekla mu da putujem (bila sam zapravo u malom i preskupom hotelu sa previše tamnog drveta u Kold Springu, pošto sam otkazala apartman), ali ću biti u kontaktu s njim kada se vratim u grad. Onda sam angažovala privatnog detektiva kako bih se uverila da je „Majls Porter“ *zaista* ono što tvrdi da jeste. Ispostavilo se da je sve u redu. Nažalost, to nije bila nikakva garancija. SOKOF je koristio civile, dok su vampiri koristili poslušnike. U svakom slučaju, nisam imala šestocifrenu šifru.

Prošlo je nedelju dana. Pozvala sam novog stanara u mom starom apartmanu kako bih videla ima li poruka ili pošte koja mi još nije prosleđena sa stare adrese. Ništa. Onda se javila Spretna Alison. Restoranu su se javili iz knjižare *Sveti Marko*. Moj primerak *Srca tame* bio je spreman za preuzimanje. Treba da potražim Stivija.

Ja nisam naručila nikakve knjige.

Srca tame.

Marlou.

Džejk.

Konrad, ne Čendler. Književni snob do samog kraja. Iskrala sam se ponovo na Menhetn s plavom perikom i naočarima za sunce crvenog okvira. Stivi je bio bucmast momak

blajhane kose s osipom na licu i pogledom koji je govorio kako je već hiljadama puta video sva sranja koja bi mogla da vam padnu na pamet. Imao je na sebi majicu *Perl Džem* i nosio belu nitnu u nosu, za koju sam najpre pomislila da je ogromna bubuljica. *Kupac je za ovo platio pre pet meseci i rekao nam da vam se javimo tačno određenog dana. Što je bilo juče. Nije ostavio ime, ali rekao je da ćete već znati o kome je reč.*

Stranice tri, osam, četrnaest i sedamdeset sa presavijenim uglovima i zaokruženim ciframa. 3, 8, 1, 4, 7, 0.

Veliki rizik, ali sam ga prihvatila.

Sama u jednoj od sigurnih prostorija banke, otvorila sam metalnu kutiju. Pedeset tri dnevnika, ispunjena Džekovim sitnim zakošenim rukopisom. Mali crni notesi iz nedavnih godina, iz dalje prošlosti sveske uvezane u crnu teleću kožu ili platno, pet-šest njih s pocepanim koricama povezanih lastišem ili pertlom, dva ili tri potklobučena od vode i prošarana plesnima. Neki zapisi su bili označeni datumima, neki nisu. Dugi periodi – decenije, ponekad – kada je potpuno odustajao od pisanja.

Tamo je bio zapečaćeni koverat postavljen tako da bude prvo što ugledam kad otvorim kutiju. Na kovertu je pisalo:

Za slučaj da nismo imali dovoljno vremena.

Volim te.

Džek.

Unutra su bila uputstva za pristup do šest bankarskih računa u Švajcarskoj koji funkcionišu samo na osnovu sigurnosne šifre, uz spisak od pet-šest imena, telefonskih brojeva i službi sa zaglavljem: *Ljudi kojima možeš da veruješ*. Nisam prepoznala nijedno od njih.

Za slučaj da nismo imali dovoljno vremena.

Volim te.

Džek.

Sve do tog trenu, bila sam u onoj fazi ožalošćenosti kad sam se samo osmehivala kao kreten: videću ga opet pa ćemo moći zajedno da se smejemo svemu ovome. Sada, najednom, bilo je gotovo. Sela sam na pod kabine s osećajem da mi se nešto raspuklo u grudima. Život je trpeo nedelje, mesece, godine poricanja – da bi se onda trgao iz toga i ostrvio s prezirom: Pizdo jedna glupava. Njega više *nema*. Nikad ga više nećeš videti. Misliš da postoji neka nagrada za to što ne plačeš? Misliš da će smrt, ukoliko dovoljno dugo čuvaš jad u sebi, biti toliko dirnuta da ga vrati u život? Probudi se, sestro. Bio on poslednji vukodlak ili ne, samo je još jedno parče papira na putu za furunu – baš kao i ti. Zato se lepo isplači i prestani da se zavaravaš kako smrt – ili život, kad smo već kod toga – iole mari za to.

Bili su to sumorni, teški trenuci pod fluorescentnim svetlima, dok sam udisala hemijski miris tepiha i tužan stari zadah knjiga. Džek je činio život podnošljivim. Džekja više *nema*. Izvucite očigledan zaključak.

Kad god bih pomislila: U redu, diži se, glupačo, ustanovila bih da ne mogu, i umesto toga sam zatvarala oči i ponovo grlila samu sebe.

Na kraju sam uspela da ustanem. Morala sam, inače bih se upišala na licu mesta. Biologija je ravnodušna prema vašim velikim trenucima. Biologija trudnoće je dvostruko ravnodušna. Nisam imala u čemu da ponesem dnevnike. Morala sam da ih vratim i dođem ponovo sa koferom na točkiće da ih pokupim. (Majls Porter u svom srebrnom odelu reagovao je na sve te manevre s jedva uzdržanim oduševljenjem zbog njihove normalnosti.) Pomislili biste da sam se negde zaključala i sve to pročitala hronološki, ali nekako nisam mogla. Čitanje od početka do kraja potvrdilo bi mi kako od njega

ne mogu da očekujem ništa više. Umesto toga, mesecima sam se hvatala čitanja nasumice. Pre nalik na razgovor. Pre kao da je on tu, sa mnom.

Stalno pomišljam na to kako bi trebalo da podarim Harliju seks pre nego odem, pročitala sam.

Na kraju krajeva, seks sa muškarcima nije mi stran. Za dvesta godina dođeš i na to, kao i kad je posredi sve ostalo. Krajem devetnaestog veka uradio sam koliko sam mogao kako bih zaista postao biseksualan (Oskar Vajld je bio u buvari, pa je moja pederastija poprimila politički ugled) i kao retko ko mogu da se pohvalim da sam zaista dao sve od sebe na tom polju. Ali s osvitom dvadesetog veka, bio sam prisiljen da se priznam sebi, koliko god da mi je čmar plemenito elastičan, kako sam postojano slab, da ne kažem: tvrd, na devojk...

Sve dok mi drugo tromesečje nije pretvorilo telo u ratnu zonu, ono je bilo seksualno gladno kao i obično. Pokvarene želje i prljave strasti vraćaju se sa svakim opadanjem meseca. Libidu Kletve nije se moglo odoleti (ali stvarno, nije se moglo odoleti), ali najčešće je to bilo nalik na predavanje piću iako više ne možete da se napijete. Smučile su mi se fleke od sperme i ljubavi lišen miris kondoma, navučene zavese tokom popodneva i likovi koji ili ne znaju šta da kažu, ili melju bez prestanka. Tvrdnja tetke Tereze gnjavila me je kao pas koji ne shvata da mu više nisam vlasnik. Čak i kao dete postmoralnog doba, osećala sam se često kao drolja i bila sva jadna, dok mi se u pojedinim trenucima – kad mi je lice bilo iskrivljeno na jastuku, dupe u vazduhu, kad sam zaplitala jezikom *jebi me... jebi me... jebi me* – javljala vizija mog tate (nikad mame), čije su oči bile kao u srne, kako stoji

u uglu i vrti glavom u tužnoj neverici. Verovatno je to bila zamena za viziju u kojoj bi on stajao tamo i vrteo glavom u tužnoj neverici dok ja čupam nekome bubrege i gutam ih kao školjke. Nije mi trebalo mnogo da počnem da se oslanjam na profesionalce, koji makar nisu očekivali ćaskanje i odlazili su kad im se kaže; ali čak ni to nije bilo tako jednostavno. Ponajpre, nije mi išlo, kao Džejku, da se napalim na nekoga koga smatram kretenom. Zatim, muške gadosti, zbog kojih sam nekada vlažila puna krivice, izgubile su erotsku snagu kada sam zamišljala te muškarce kako se sreću sa mnom dok sam u svom drugom izdanju. Bilo je teško uzimati za ozbiljno mlataranje kurcem nekog lika kad znaš u kakvu cmizdravu bebu možeš da ga pretvoriš za vreme sledećeg punog meseca. Zajedno sa strahom od toga šta preterana jebačina može da uradi *mojoj bebi*, sve je to značilo da sam se na kraju prepustila masturbaciji. U izobilju. Dovoljno za neku crnu komediju, samo da se nisam zbog toga osećala toliko usamljeno i bedno. Ako ništa drugo, govorila sam sebi kad bih uspela da prizovem kiseli humor, nisam dolazila u opasnost da se zaljubim.

Džejk nikada nije spavao s Harlijem, kao što sam ja znala da nikad neću spavati sa Klokeom. Otkrila sam to na onaj teži način, zahvaćena požudom Kletve jedne večeri, nekoliko nedelja posle Džejkove smrti. Kloke se tuširao i vrata kupatila su bila odškrinuta. Prolazila sam. Stala. Pogledala. On je stajao u profilu sa dlanovima prislonjenim uza zid tuš-kabine, pognute glave, zatvorenih očiju, dok mu je voda tukla po leđima. Visoko, bledo, mršavo mišićavo telo, s tetovažom koju nisam uspela da shvatim na levom kuku. Njegova kita (obrezana) nije bila u erekciji, ali ni sasvim mlitava. *Wulf* u meni se iscerio i obliznuo. Zamislila sam sebe kako ulazim, otvaram vrata kabine, njegovo lice, iznenađeno, tren

uzajamne vidljivosti, moja ruka koja poseže kroz paru i njegovo dizanje, dizanje za mene...

Ne.

Verboten.

Znala sam intuitivno, i pošto su to bili dani pre Dilajle Snou, prihvatila sam to kao dokaz za vukodlačko ustrojstvo stvari, neizgovoreni katehizam. *Vukodlak neće uživati u sladostrasti sa svojim poslušnikom.* Veza je morala da bude nejednaka, i možda je posebno zahtevala neuzvraćenu...

Upravo u tom trenutku Kloke je podigao pogled i video me.

Nismo progovarali. On se nije okrenuo niti pokušao da se pokrije, ali znala sam po njegovom pogledu – tamo je delom bila tuga za onim što je u njemu bilo mrtvo, delom olakšanje zato što se toga oslobodio – kako on, bez obzira na to šta kažu ili ne kažu vukodlačke Zapovesti, neće biti moj ljubavnik. Žaklina Delon je ubila ili slomila seksualnog muškarca u njemu, premda ne, znala sam to, i potrebu da se podvrgne nečemu što je smatrao većim od sebe. Okrenula sam se i udaljila, posramljena. Pozvala sam agenciju za pratnju i odabrala tipa koji je primao klijente po pozivu, a onda taksijem otišla u njegov stan (u to vreme smo bili u San Francisku) i dva sata se bavila depresivno mišićavim profesionalnim seksom, bez razgovora. Sledećeg jutra sam ušla u Klokeovu sobu. Bio je budan i obučen, i stajao je kraj prozora, naizgled ne radeći ništa, naizgled čekajući mene. Rekla sam: Izvini. On je pogledao u pod i rekao: Ja sam ti prijatelj. U mom životu je velika stvar imati prijateljicu. Onda je podigao pogled prema meni i najednom je izgledao kao najtužniji, najnežniji muškarac kog sam ikad videla. Bio je to čudan, zamrznut trenutak u kom smo oboje znali kako je ovo prilika da se rastanemo baš kao i prilika da nastavimo dalje, a onda se ta neprijatnost među nama istopila i shvatili smo

da smo prevazišli ono što se dogodilo. Rekla sam: Drago mi je što smo prijatelji. Razumem. Popijmo sada kafu.

Posle toga sam se organizovala, primenila na libido iste one menadžerske veštine koje sam primenjivala na restorane i delikatesne radnje – sve dok trudnoća i Glad nisu započeli svoj rat, a moj seksualni nagon umro, premda uz upozorenje da neće doveka ostati mrtav.

Za dvesta godina dođeš i na to... Hoću li i ja doći na to? Nikad nisam vodila ljubav s nekom ženom, mada je to često bilo delotvorno kao fantazija. Ložila sam se i na žene zajedno u pornićima, iako bih se u danima očajanja ložila i na *meduze*. (Znala sam šta nije u redu s pornografijom. Ali onaj deo mog bića koji je to znao bio je slabiji od dela mog bića koji nije mario sve dok ova deluje. Naravno da je to bilo depresivno – i odgovorno za postavljanje pitanja sa kojim će svaka žena dvadeset prvog veka pre ili kasnije biti suočena: *Hoćeš li staviti u usta nešto što ti je upravo bilo u dupetu?* Onomad kada sam možda žudela za jeftinim uzbuđenjem muškog prezira ili žalosnim ushićenjem samoponižavanja, možda; ali posle Kletve, ustanovila sam da želim drugačije stvari... Međutim, kada treba da se oslobodite požude, teško je gledati na stvari iz prave perspektive. Još teže kada ta perspektiva pokriva četiri stotine godina.) Možda bih već spavala s nekom ženom da me od toga nije odvrćalo sveprisutno muško prinuđivanje. (Moj bivši muž Ričard stvorio je od toga monotonu umetnost, navodno ublaženu onim što je on smatrao glamurozno brutalnom iskrenošću: Ne želim da to *želiš*, pobogu. Želim da poližeš picu nekoj ženi iako to *ne želiš*. Isuse, gde bi tu bila zabava za mene kad bi ti to *želela?* Mislio sam da svi to znaju.) Džek bi tome i sam nešto pridodao, samo da je počiveo. On je bio *wulf*, ali i dovoljno *wer* pa bi ubrzo zahtevao jebiubijedi sa dve ribe i jednim

frajerom, samo da činjenica da sam ja jedini ženski likantrop na svetu nije tu stvar onemogućavala.

Jebiubijjedi.

Ne radi se o tome da mi se to dopada, priznala sam Džejku. Ne radi se o tome da mi se dopada. Ja to *obožavam*. (A njegova ruka između mojih nogu nagradila me je. Razmenjivali smo užase kao svadbene zavete. Ljubav i zajednička priroda umeli su da sve ružno pretvore u lepo. Posle čega ostane ono što ostane kad vam je ljubavnik mrtav.) To je bila nezgodna istina: meni je ubijanje i proždiranje žrtve veoma (stanka) *veoma* (stanka) prijalo. A ubijanje i proždiranje žrtve sa nekim koga volite? Bilo je to kao ono što su zavisnici od heroína govorili za svoju drogu: ako je Bog napravio išta bolje od toga, zadržao je to za sebe. Sećanje na ubijanje sa Džejkom u Big Suru lepljivo je bubrilo oko svega drugog u mojoj glavi, pretvaralo mi mozak u karamelu. Bilo je to pravo blaženstvo. To je prava reč: blaženstvo. A blaženstvo se ne zaboravlja. Naročito kada znate da to više nikada nećete osetiti. Čak i ako mi se vrati apetit, neće to biti isto. Kletva je insistirala da ne postoji solo put do raja. Potreban vam je saučesnik u zločinu. *Bolje da si nekad voleo i ljubav izgubio nego da je nikad nisi doživeo*. Zaista? Ne bih rekla, ovako suočena sa četiri veka u kojima nikada više neću iskapiti prljavi Gral. Majka mi je jednom rekla kako je pakao jednostavno kada načas ugledaš Boga – da bi ti onda taj prizor bio oduzet, zauvek.

A ta pomisao me je vratila pitanju koje sam sebi zabranila, i koje sam neprestano postavljala, iznova i *iznova* još od prvih dana posle Džejkove smrti: zar ne bih sebi mogla da stvorim saputnika?

Vukodlaci se ne razmnožavaju seksualnim putem, pisalo je u dnevniku:

Devojke vukodlaci nemaju jajne ćelije, a momci štrcaju ćorke. Ako ste bili bez dece u vreme preobražaja, nećete ih nikada ni imati, pa vam je bolje da se naviknete na to. Likantropi se razmnožavaju putem infekcije. Preživite ujed i Kletva je vaša.

Ali evo cake, stare vesti, bajatog naslova: niko više ne može da preživi ujed.

Zahvaljujući virusu. Za koji je SOKOF pronašao lek. Lek koji su mi ubrizgali one noći kada sam bila ujedena. (Organizacija je bila u internoj krizi: pošto su vukodlaci bili na ivici istrebljenja, Lovci su praktično sami sebe ostavili bez plate; ti likovi su toliko dobro obavljali svoj posao da su ostali bez njega. Izvesni članovi su to shvatili i odlučili da ponovo uvećaju broj čudovišta. Svetska organizacija za kontrolu okultnih fenomena suočila se sa sopstvenim buntovnim potomstvom, Svetskom organizacijom za *kreiranje* okultnih fenomena. Ideolozi i poklonici stare škole, užasnuti, reagovali su tako što su se svom silom obrušili na buntovnu frakciju, ali ja sam u međuvremenu bila pogođena strelicom – slučajno – punom, kako se ispostavilo, efikasne verzije antivirusa. Bila sam ujedena, nisam umrla, preobrazila sam se.) Dakle, ako neka od mojih žrtava preživi, neće li i ona postati vukodlak, na onaj stari dobri način? U teoriji je bilo jednostavno da pronađem lika koji mi se dopada i povedem ga na šetnju po mesečini u odgovarajuće vreme. *Ako danas odeš u šumu...* Naravno, ako se izuzme mali problem sa tim što bi se u dotičnom osećanja prema meni promenila kada bi on konačno shvatio kako o svakom punom mesecu mora da se preobrazi u čudovište, rastrgne nekoga u komadiće i proždere ga. *Znam da me mrziš zbog ovog što sam ti uradila, ali veruj mi, kad jednom iskusiš jebiubijjedi, biće ti drago zbog*

toga... Nije to bio dobar početak veze. Ali kakva je bila alternativa? Moj libido je sada bio mrtav, ali bilo je samo pitanje vremena kad će vaskrsnuti. Nisam mogla da se zavaravam kako bih preživela sledećih četiri stotine godina praktično – po vukodlačkim standardima – u celibatu.

Neće to biti nikakav problem, Lulu, zamišljala sam kako govori moja majka. Problem će biti da pronadeš muškarca vrednog preobražaja...

Sada sam toliko drhtala da nisam mogla mirno da držim dnevnik. Odložila sam ga i zavukla se u postelju, otečenih šaka, dok mi se telo trzalo od grčeva. U meni su eksplodirala nasumična sećanja: kako sam položila lice na sto u bruklinskom kafiću i gledala pčelu koja je srkutala lokvu prosute pepsi-kole; kako se moja majka nasmejala nečemu namenjenom odraslima; prve menstruacije, tog toplog curkanja nalik na krupnu suzu, ali kad sam stavila tamo prste, videla sam krv, a gospođa Heršel je rekla zaverenički kao sestra: Sad si mlada *dama*, Talula, što me je samo nagnalo da pomislim na leđi Dajanu i onog jezivog i ušatog princa Čarlsa.

„Vreme je“, reče Kloke kraj otvorenih vrata.

„Znam.“

„Kao što smo odlučili?“

„Da.“

Kao što smo odlučili. Nismo mi ništa odlučili. Izneli smo hipotetička zapažanja. *Napolju će biti lakše. Ne smemo zaboraviti da imamo sedative. Biće bolje ako prvo ja izađem.* Potom gole tehničke pojedinosti: Kloke će joj dati sedativ. Ja ću otići u šumu. On će je izvesti i vezati. Doći ću iz mraka i brzo joj oduzeti život. Ili makar onoliko brzo koliko mi to glad bude dopuštala.

Na tu pomisao *wulf* me je prožeo toliko silovitim zahtevom da me umalo nije zbacio s kreveta.

„Bolje pođi“, rekoh ja. Na mom satu je bilo 16.42. Mesec će izaći u 17.11. Dvadeset devet minuta. Zapitala sam se je li Kejtlin budna. Kakav će to život ostaviti za sobom. Oni koje iole zaboje za mene nemaju ni kinte. Užegle farmerke, oljuspani lak na noktima, pokušaji da ne primeti prezir koji su momci osećali prema njoj čak i dok su je držali za glavu i govorili: O da, mala, tako je, baš tako, čak i tada se nazi-
rao prezir tik ispod toga – ali glad me je prekinula bleskom slike njenog rasporenog trupa i mekog belog mesa koje se otvara bespomoćno i poslušno (slika vađenja masnog tkiva ispod kože kita nametala se sama, iako nisam bila sigurna da znam kako se to tačno radi) tako da više nisam mogla da ležim nepomično, već sam ustala i zateturala se nerazgibanih kolena u prizemlje i posmatrala kako Kloke uvlači sedativ u špric; nismo bili u stanju da pogledamo jedno drugome u oči.

„Jesi li dobro?“, upita on. Stajala sam na vratima i osećala u telu svu težinu svojih gnusnih potreba. Moj stari unutrašnji glas i dalje je ponekad prigovarao: Ne smeš to da radiš. Nema ničeg goreg. Moraš prestati. Moj stari glas je bio mašina koja nije shvatala koliko je zastarela. Jer dok je on mleo, novi glas je rečito ćutao, znao je da ništa ne mora da kaže, znao je da je već pobedio u toj raspravi. I u svakom slučaju, ubijanje Kejtlin nije bilo nešto najgore. Zнала sam šta je *zaista* ono najgore. Zнала sam posle one noći kad sam sreła Dilajlu Snou.

„Dobro sam“, rekoh. Ostavio mi je ćebad na kauču. Kako bih imala nešto između sebe i hladnoće kad se skinem. Praktične stvari, poput biologije, bile su istrajne.

„Idem ja sad dole“, reče on. Blago. Mene radi. Kako bi mi bilo lakše i kako mi ne bi smetalo ubistvo.

* * *

Kad se menjam, menjam se brzo. Mesec izvuče iz zemlje to što izvuče, i prožme me ludačkim uskoprcanim nestrpljenjem. Zamišljam to kao električno pražnjenje: ulazi mi kroz tabane i hita uvis u zbrci detonacija koje tresu kosti i izazivaju eksplozije neurona. Ta čarolija je tamnocrvena, nasilna, sabijena. Vidim nasumične bleskove prozaičnih sećanja – kako guram kolica za kupovinu u supermarketu; otvaram prozor stana; stojim na peronu metroa; govorim nekome: *Ne, znači ugljeni hidrati uveče* – ispresecane slikama žrtava: telo belca na podu skladišta masnom od nafte; usamljena prikolica s upaljenom petrolejkom; ženska butina iz koje krv šiklja u tamnom luku; kandže na mojoj ruci koje grabe još vrelo srce. To je najbolji trik Kletve: jedna vrsta sećanja ne potire drugu. I dalje ste to vi. I dalje ste sve to vi. Ne biste pomislili da ste sazdani tako da otpite takve suprotnosti, ali jeste. Pomislili biste da će se sistem srušiti, ali on to ne radi. Nastavlja on dalje. Pronalazi prostor za sebe.

U međuvremenu, predstava sa biološkom nakazom. Pluća mi se šire, prete da se raspuknu sabijena uz rebra – ali to se nikad ne dogodi. Kičma mi se izduži u tri, četiri, pet grčeva, a kandže izbiju sve odjednom, kao ubrzani film nicanja mladica. Izobličena sam, rastrzana, uzburkana, zagušena – da bih zatim pohitala kroz slepu obmanu do neverovatne moći. Mišićna i skeletna nepodesnost popravljena jednim neprimetnim potezom. Peta se formira do kraja. Poslednji očnjak se probije. Lopatica kvrcne. Žena je sada vukodlak.

I umire od gladi.

Stajala sam, preobražena (razjapljenih vilica, jezika debelog kao dečja ruka, izbacujući sa dahom iz sebe signale groznog života), udaljena pet ili šest stabala od ivice prilaznog puta. Do pre samo nekoliko trenutaka, nisam ovo želela. Sada

nisam želela ništa osim toga. Svaki put isto: zaboraviš da je Kletva razmena, da ti oduzme sposobnost govora i milosrđa, ali ti zauzvrat podari tupo pulsiranje planete i sopstveni ideo u njemu. Ljubičaste senke na snegu, fino naštimovano drveće, pričesni mesec i srce žrtve kao pesma koja te zove kući.

Kejtlin neće videti da je tu čekam. Neće me videti sve do poslednjeg trenutka, ali u svim onim trenucima pre tog poslednjeg ona će znati ono što ne želi da zna, znaće da joj je došlo nešto najgore na svetu. To najgore je bilo jednostavno, staro i obično – i eto ga sada tu. Ona će potražiti Boga, anđele čuvare, čudesnu intervenciju – i neće dobiti ništa od toga. Samo drveće, sneg i mesec – i neće pronaći ništa ni tamo. Spoznaće samo stvarni univerzum, jednom, pre kraja.

Njih dvoje su izašli na prednja vrata, Kejtlin pod dejstvom sredstva za umirenje, Kloke u mukama da je održi na nogama. Obukao ju je toplo, stavio joj kapu, rukavice, vunenu jaknu. Refleksna dobrota. Ili možda nije želeo da hladnoća osujeti dejstvo sedativa. Nekoliko koraka širokija klecnulo joj je levo koleno i ona je pala, postrance. Videla sam kako on razmatra mogućnost da je prebaci preko ramena i koliko bi napora morao da uloži kako bi je odneo čak do stabala. Zadovoljio se time da joj skine lisice i prebaci njenu ruku preko ramena, obgrlivši je drugom rukom oko pojasa, dok joj se glava ljuljala. Posrtali su prema meni i ja sam pomislila: baš kao frajer sa svojom pijanom devojkom.

Neki glas sa čudnim akcentom reče: „Posle dvadeset hiljada godina čovek pomisli da je sve već video.“

Skočila sam. Čulo se to tik iza mene (*jebote, kako?*) – ali kad sam se okrenula, tamo nije bilo nikoga.

Načas sam stajala nepomično, dok mi se dah dizao vlažan i topao oko gubice.

Tada mi puče vodenjak.